

אנשים לא מכבים את הטלפון הסלולרי

טלי בותבת: אני מנהלת צוות עובדים גדול בחברה. פעם בשבוע אנחנו מתכנסים לשיבת צוות של שעה. בתחילת הישיבה אני מבקשת מכל המשתתפים לכבות את מכשירי הטלפון שלהם. למרות זאת, בכל ישיבה יש מישהו ששוכח לכבות את המכשיר, מישהו שיוצא באמצע פי קיבל שיחה רחוקה, וכמה אנשים שיושבים בישיבה ו"משחקים" בטלפון: מקבלים הודעות, שולחים הודעות, משחקים. ממש מרגיזה אותי העובדה שהטלפון ביד שלהם ולא בתיק ואני לא מצליחה להבין למה, והאצבעות רצות כל הזמן על המקשים. זה מפריע לי מאוד בניהול הישיבה. אני חושבת שזה מפריע גם להם, אבל הם כבר לא מסוגלים לחיות בלי החיבור למכשיר הזה.

ניסיתי פעם להעיר לאחד העובדים הצעירים ולומר לו שזה לא מנומס לסמס הודעות בזמן ישיבת צוות. הוא הסתכל עלי כאילו אני לא בסדר, כאילו אני חיה בעולם אחר, שפבר לא קיים. מה את מציעה לי לעשות?

הצילום: ג'ורג' סטור

כדי שיבינו אותי (אין סיפוי!) ש"האויב מאזין" ולכן "יד לפה!"... מתחשק לי, אבל אני פוחדת לעשות את זה. פוחדת שבמקום להתנצל ולהפסיק לדבר, הם יגידו לי מי אמא שלי...

שמעתי מורים בבתי-ספר ומרצים באוניברסיטה מתלוננים על שהסטודנטים מסמסים בטלפון "מול הפרצוף" שלהם, בלי בושה. אני יודעת שמשרד החינוך ובתי-הספר מתמודדים עם הנושא הזה ומנסים למנוע הפרעות בזמן השיעורים והפעילויות, וטוב שכך!

לקבוע נורמות התנהגות

לפי דעתי יש לטלי, כמנהלת צוות עובדים וכמנהלת ישיבה, זכות לקבוע את הנחלים בישיבות הצוות שהיא מנהלת. באוטופוס או בבית קפה אנחנו לא יכולים לקבוע את הנורמות והנהלים. אבל במקום שאנחנו מנהלים – אנחנו רשאים וחייבים. אם טלי חושבת שהשימוש בטלפון מפריע לניהול הישיבה, היא חייבת לומר בתחילת הישיבה: נא לכבות את המכשירים הסלולריים. לכבות ממש,

כדי שהטלפון לא יפריע לאף אחד מאתנו במהלך הישיבה. נא לשים את הטלפונים בתיקים, כדי שלא יפריעו לנו להתרכז בדברים.

אולי בפעם הראשונה יהיה קשה לאנשים לקיים את ההוראה, והם ישתיקו את המכשירים ולא יכבו אותם, או ישאירו אותם על השולחן כדי להציץ כל דקה ולראות מי מתקשר או מי שולח להם מסרון (אס-אס-אס). אבל אם טלי אכן חושבת שזה מפריע, עליה לעמוד על שלה ולא לוותר.

העובדה ששכחנו להיות מנומסים ולכבד את הסובבים אותנו לא צריכה לגרום לנו שנאבד את הנורמות הטובות של התנהגות. יש עדיין תקווה. הורים, מורים ומנהלים לא רק בבתי-ספר אלא גם בחברות, יכולים וצריכים להשפיע על הנורמות החברתיות. אם אנשים יתרגלו שבישיבות עבודה, בפגישות עסקיות, בהרצאות, בשיעורים חובה לכבות את הטלפונים – אולי הם יצליחו להתרגל "לנשום" כמה דקות בלי טלפון גם בפגישות חברתיות.

אולי בהתחלה יהיה להם קשה להכניס את הטלפון לתיק ולא להסתכל עליו במשך שעה תמימה (!); אולי בהתחלה הם יכעסו על מי שמבקש מהם "להיפרד" לשעה מהיקר להם מפל; אולי בהתחלה יהיו מהם שיתמרדו (לא יסכימו) או ישכחו לכבות את המכשיר, אבל לאט לאט הם יתרגלו לכך שיש חיים גם בלי טלפון. הרי האדם הקדמון לא נולד עם טלפון ביד...

אני חושבת שכדאי לאסור על ילדים להשתמש בטלפונים סלולריים בבית-הספר. אם ילד מתעקש להביא את המכשיר לבית-הספר, שיפקיד אותו במזכירות או אצל המורה, או שיסגור אותו בתוך התיק. לו אני הייתי מורה – לא הייתי מרשה שימוש בטלפון בזמן השיעור. הייתי משוחחת בתחילת שנת הלימודים עם ההורים בנושא ומסבירה את עמדתי. הייתי פועלת, כמובן, בהתאם להנחיות משרד החינוך בנושא ובתיאום עם הנהלת בית-הספר.

כל מה שכתבנו כאן מתייחס לנושא מהפן (מהאס-פקט) של הנימוס, ההקשבה, הריכוז, ההתחשבות באחר. ועוד לא אמרנו מילה על הקרינה שהמכשירים האלה מפיצים! וגם לא מילה על ההוצאה הכספית הגדולה. השורה התחתונה: אין שום סיבה שנדבר בטלפון או נסמס או נשחק במקשים בשעת שיעור, הרצאה, קונצרט, הצגת תיאטרון, פגישה, ישיבת עבודה.

יש מספיק זמן לעשות זאת בהפסקה!

ענת דותן